

Šu 17 zák. o společenstvech, že představenstvo má prohlásiti projev své vůle a podepisovati za společenstvo způsobem ve stanovách ustanoveným, nevyklučuje, by projev vůle nebyl učiněn i mlčky, konkludentními činy. Přes to však nelze dovolacímu soudu rozhodnouti ve věci samé, poněvadž nižší soudy, vycházejíce z nesprávného právního názoru, nejednaly o tom, kdy jednotlivé částky byly splatnými a od které doby jest tudíž počítati úroky z prodlení, ač o tom mezi stranami byl spor.

Čís. 5371.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Z dobrodiní zákona jsou vyloučeni zaměstnanci na majetku připadlém státu podle mírových smluv, i když neplatí ohledně nich předpisy o zaopatření veřejných zaměstnanců.

(Rozh. ze dne 14. října 1925, Rv I 1456/25.)

Vdova po nadlesním na dříve císařském, nyní Československé republice patřícím velkostatku Brandýse nad Labem domáhala se na Československém eráru zaopatřovacích požitků podle zákona čís. sb. 130/21. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejvyšší soud řešil již ve více případech (Rv I 677, 25, sb. n. s. čís. 5079, Rv I 679 25, Rv I 714/25, Rv I 923/25) otázku, zda zaopatřovací požitky podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. přísluší též bývalým zaměstnancům a jejich pozůstalým na majetku připadlém Čsl. státu na základě mírových smluv, ku kterémuž majetku patří také velkostatek Brandýs n. L., a dospěl pokaždé k odpovědi záporné. Odchýliti se od tohoto stanoviska neshledává Nejvyšší soud příčiny ani ve sporu tomto, s případy již rozhodnutými zcela obdobným. Nejvyšší soud trvá na důvodech, uvedených v dřívějších jeho rozhodnutích a ježto důvody ty uvádí odvolací soud v napadeném rozsudku, netřeba jich zde opakovati. Pakli tedy odvolací soud, přidržuje se dotyčných rozhodnutí Nejvyššího soudu, zamítl žalobu v tomto případě, neshledává dovolací soud, že posoudil věc po stránce právní, jak žalobkyní jest vytýkáno (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), nesprávně. Názor dovolání, že napadený rozsudek, jakož i dřívější rozhodnutí nejvyššího soudu v obdobných případech vydaná neodpovídají úmyslu zákonodárce (§ 6 obč. zák.), ježto odpírají zaopatřovací požitky podle zákona čís. 130/21 zaměstnancům a jejich pozůstalým na majetku státu podle mírových smluv připadlém i tehdy, když zaměstnanci a jejich pozůstalí nejsou zaopatřeni podle normálu platného pro státní zaměstnance, kdežto podle úmyslu zákonodárce, jak prý vidno z důvodových zpráv tisk čís. 1130 a 1471, měli býti z požitků podle uvedeného zákona vyloučeni (§ 2) jen ti zaměstnanci a po-

zůstali po nich na majetku Čsl. státu podle mírových smluv připadlém, pro něž neplatí předpisy o veřejných zaměstnancích, není správný. Onen úmysl možno tvrditi při původním vládním návrhu zákona, což plyne z jeho doslovu a z důvodové zprávy k němu (tisk čís. 1130), ale úmysl ten nelze již vyčísti z návrhu sociálně politického a zemědělského výboru a důvodové zprávy k němu (tisk čís. 1471) a co se týče platného zákona, doslov jeho §u 2, jak blíže jest v rozsudku odvolacího soudu rozvedeno, a z něho plynoucí smysl nepřipouští pochybnosti, že z dobrodiní zákona čís. 130/21 byli vyloučeni zaměstnanci a jejich pozůstalí na majetku připadlém státu podle mírových smluv, i když ohledně nich neplatí předpisy o zaopatření veřejných zaměstnanců. Dokladem toho, jak již v předchozích rozhodnutích Nejvyššího soudu bylo na to poukázáno, jest i resoluce sociálně politického výboru poslanecké sněmovny (tisk čís. 3679) usnesená při příležitosti projednávání změny zákona čís. 130/21 v roce 1922, kde se vláda vyzývá, by se postarala o placení a zajištění zaopatřovacích požitků zaměstnanců na velkostatecích, kteří podle §u 2 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. jsou z dobrodiní tohoto zákona vyloučeni. Zákon jest tedy určitý, nikterak pochybný a výklad ve smyslu v dovolání uplatňovaném není možný. Dovolání nepřipadně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. dubna 1924, Rv I 260/24 (sb. n. s. čís. 3720), tvrdící, že prý Nejvyšší soud v otázce, o kterou se jedná, zaujal jiné stanovisko, totiž stanovisko ve smyslu v dovolání zastávaném. V dotyčném rozhodnutí otázka, zdali zaměstnancům a jejich pozůstalým na majetku připadlém státu podle mírových smluv, přísluší požitky podle zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. na přetřesu nebyla a není řešena.

Čís. 5372.

Propočítání služební doby železničních zaměstnanců.

Předpisu §u 2 čís. 2 výnosu min. žel. čís. 53924/1921 nelze použití na nynější úředníky, kteří byli původně stabilisováni jako služebníci a teprve později byli individuálně jmenováni do příslušné kategorie úřednické. Rozdíl mezi odstavcem druhým a třetím vysvětlivek ku čís. 2 §u 2 výnosu min. žel. ze dne 24. září 1921, čís. 53924 záleží právě v tom, že propočtení celkové doby v úřednickém statu IIIa mají podle odstavce druhého vysvětlivek býti účastni jen ti zaměstnanci, kteří hned od počátku služební doby byli zařazeni do příslušné podúřednické kategorie anebo služby těchto kategorií skutečně vykonávali, nebyvše intimováni jako podúředníci; z této výhody jsou odstavcem třetím vysvětlivek vyloučeni ti zaměstnanci, kteří byli původně stabilisováni jako služebníci a teprve později byli jmenováni individuálně podúředníky příslušné kategorie. Těmto jest služebnickou dobu propočísti zvláště, t. j. odděleně podle §u 3 nařízení (výnosu).

(Rozh. ze dne 14. října 1925, Rv I 1607 25.)

Žaloba vrchního oficiála státních drah proti Čsl. železničnímu eráru, by mu byla propočítána služební doba od 1. března 1889 ve statu IIIa,